

Beerput

Beerput

Anton Huizinga

Verschenen in deze serie:

- Sam Werner: Wisseltruc
- Sam Werner: Valkuil
- Sam Werner: Beerput

Schrijver: Anton Huizinga

Internet: www.samwerner.nl

ISBN e-book: 9789402173277

ISBN paperback: 9789402173284

© Anton Huizinga

Beerput

Pien wachtte tot ze alleen was met Sam. "En, ben je onder de indruk van haar?"

Sam trok een lichte frons. "Hoe bedoel je?" Hij wist niet goed of Pien het over het uiterlijk van Sabine had of over haar werkervaring.

"Nou gewoon." Pien haalde haar schouders op. "Mannen zijn toch snel onder de indruk van een knappe dame?"

Sam lachte. "Precies. Daarom werkt mijn verstand niet meer als ik bij jou in de buurt ben. Merk ik soms iets van jaloezie?"

Het irriteerde haar dat hij dat zei. Ze wist zelf niet goed waarom. Zowel zij als Sam ontkenden dat ze een relatie hadden. Misschien zij wel iets harder dan hij. Toch kon je ook niet zeggen dat er niets was. Ze werden regelmatig tegelijk wakker in hetzelfde bed. Eigenlijk was hun relatie gewoon complex. Ze was in ieder geval niet snel jaloers. Ook nu niet.

"Natuurlijk niet," zei ze enigszins korzelig. "Het was een

grapje om het te vragen." Ze haalde nogmaals haar schouders op om aan te geven dat het wat haar betreft grappig genoeg was geweest.

"Begrepen." Sam knikte. "Ze heeft een indrukwekkend cv. Tien jaar leger, twee uitzendingen naar Afghanistan, een jaar ervaring in de beveiliging, het is niet mis. Maar ze is nog zo jong."

Pien moest lachen. "Jong is een relatief begrip. Je moeder vindt jou ook jong. Sabine vindt jou vast een oude vent. Zij is in de dertig, net tien jaar jonger dan jij."

"Dat is waar. Het is relatief. Ik ben nog een knappe, jonge vent in het midden van het leven en jij een aftakelende oude vrouw. Au! Niet slaan!"

Ze kon gemeen slaan. Het deed hem echt pijn. Met een treurige blik wreef hij over zijn schouder. Hij was benieuwd of er een blauwe plek op zou komen.

"Die heb je verdiend. Je bent namelijk helemaal niet knap." Ze deed haar armen onverzettelijk over elkaar en keek hem aan met een overwinnaarsblik. Ze was maar

een dik jaar ouder dan Sam. Dat wist hij best. Hij was blij dat ze tegen een grapje kon, ook al deed het hem soms pijn.

"Heb je je tas al gepakt?" vroeg hij. "Hoe laat haal ik je morgen op?" Na de pijnlijke klappen was het beter om over iets anders te praten. Morgen gingen ze samen een week op vakantie. Pien had drie weken extra verlof gekregen van Sebastiaan.

"Morgen pas?" lachte ze. "Kom vanavond maar, dan kunnen we morgen op tijd vertrekken." Ze schoof van zijn bureau af waar ze altijd op zat, liep naar de deur en draaide zich nog eens om. "En je kunt nog voor me koken vanavond. Daar ben je best goed in."

Sam keek nog even naar de dichte deur toen ze weg was. Ze was wel erg veranderd sinds ze, nou ja, een relatie hadden. Of in ieder geval sinds ze privé ook met elkaar omgingen. Hij vond het verwarrend om over hen te denken als relatie, vooral omdat het zo snel was gegaan nadat zijn relatie met Fleur stukgelopen was. Aan de andere kant voelde het wel prettig om met Pien samen te zijn. Haar verandering was positief te noemen. Eerder

was ze veel terughoudender geweest maar nu leek het of ze opnieuw begonnen was te leven.

Hij dacht nog even na over Sabine de Vries die zich die middag had voorgesteld als nieuwe collega. Het werd druk op kantoor. Twee maanden geleden was Paul bij hen gekomen. Hij was de nieuwe partner van Sam geworden. Hij moest hem toch eens vragen wat zijn achternaam eigenlijk was. Iedereen kende hem alleen als Paul. Kortgeleden was Joep weer teruggekomen van een paar jaren ambassadewerk. En vandaag was Casper binnengekomen met een jongedame die hij voorgesteld had als nieuwe collega. Hij had vol trots gemeld dat zij zijn partner zou worden. Sam had niet veel op met Casper, daarvoor waren er enkele vervelende dingen gebeurd. Hij hoopte alleen maar dat Casper zich niet teveel liet leiden door een knap smoeltje. Want dat Sabine zeer aantrekkelijk was, dat kon niemand ontkennen. Ze had Aziatische trekken in het gezicht, iets dat je niet snel zou verwachten bij haar Hollandse naam. Ze was niet heel groot, ongeveer net zo groot als Paul maar niet zo breed. Ze had een goed figuur en haar strakke kleding deed haar vrouwelijke rondingen erg

goed tot hun recht komen. Ze deed in ieder geval niet haar best om gebruik te maken van haar uitstraling, en dat waardeerde Sam wel in haar. Ze leek het zelfs vervelend te vinden dat Casper zo onder de indruk leek te zijn van haar uiterlijk. Haar ervaring mocht er ook zijn. Jarenlang in het leger gewerkt als sergeant, enkele uitzendingen naar Afghanistan achter de rug, met gevechtservaring. De soldaat in Sam had direct respect voor haar. De agent in Sam vond het aan de andere kant vreemd dat een persoon als zij bij Haddock & Johansson kwam werken. Waar was de Chef mee bezig?

Niet veel later kwam Paul binnen. Hij was er niet bij geweest toen Casper en Sabine langs waren gekomen. Hij had hen in de kantine ontmoet en wist intussen net zoveel over Sabine als Sam.

"Daar loopt één bom testosteron," wees hij met zijn duim over de schouder. Hij bedoelde Casper. Het was hem ook opgevallen hoe Casper reageerde op Sabine. Hij had een stoel meegenomen en ging daarop zitten. Sam had nu eenmaal weinig meubels op zijn kamer. Alleen het bureau met een bureaustoel, verder was de kamer leeg.

Iedereen vond het erg ongezellig. Dat vond Sam ook maar het had zijn voordelen. Zo bleven zijn collega's nooit lang plakken en had hij zelf een reden om 's avonds naar huis te gaan omdat het daar gezelliger was.

"Laat de stoel maar staan voor de volgende keer," sprak hij aarzelend. Het was een stukje toegeeflijkheid waarvan hij niet wist dat hij dat had. Hij had zijn kamer liever zo leeg mogelijk gehouden. Het was alleen een raar idee dat Paul telkens een stoel moest meenemen.

Paul was zo'n twee maanden geleden in dienst gekomen. Hij was een voormalig politieman die het niet meer zag zitten met het politiewerk. Hij had het gevoel telkens te worden tegengewerkt door de rechterlijke macht, zijn eigen organisatie en de maatschappij. Criminelen hadden meer rechten dan goedwillende burgers en agenten kregen steeds minder mogelijkheden. Ze werden continue afgerekend op wat ze deden. Als een agent in een verhit moment een beslissing nam waar hij minder dan een seconde tijd voor had, dan werd dit getoetst door een rechter die voor zijn gevoel volledig buiten de werkelijkheid leefde. Zo had hij de handdoek

in de ring geworpen na een zenuwslopende periode van ruim een jaar aan zittingen en verhoren over een schot dat hij had afgevuurd tijdens een arrestatie. Geen politiewerk meer voor hem. Na wat omzwervingen was hij terecht gekomen bij Haddock & Johansson, en werd hij door Sam onder zijn hoede genomen. De inwerkperiode zou minimaal een jaar duren.

"Bijna alle mannen veranderen in het bijzijn van een dame," bedacht Sam. "De meeste laten het alleen niet zo sterk merken."

Paul lachte. "Zo is het. Maar ze ziet er lekker uit, dat wel."

"Ben je soms jaloers op Casper dat hij wèl een knappe partner heeft?" vroeg Sam. "Ik ben niet zo knap heb ik net gehoord, dus met mij kun je niet gaan opscheppen."

"Daar heb ik geen mening over," zei Paul. "Ik kijk nooit naar mannen." Hij schoof zijn stoel dichterbij het bureau.

"Je mag de komende week de rapporten over Canada en over Parijs afmaken," zei Sam. Het rapport over de opdracht die ze samen in Canada hadden uitgevoerd, was

nog steeds niet geschreven. Het werd wel tijd. "Ik ben een weekje weg en als ik terug kom dan kun je er wel klaar mee zijn."

"Dat denk ik ook wel," gaf Paul toe. Hij zou het rapport allang geschreven kunnen hebben. "Het wordt mijn eerste rapport dus ik denk dat ik het onbewust naar achteren heb geschoven. Ga je met Pien op stap?"

Sam keek hem aan. Wist iedereen het al dat ze samen op vakantie gingen? "Ja, hoezo?" vroeg hij op neutrale toon.

"Oh niks bijzonders," zei Paul. "Leuk hoor!"

"Dat moet nog blijken," zei Sam. "Misschien wordt het helemaal niet gezellig." Hij had nu geen zin om er over uit te weiden. Ze wisten zelf nog niet zo goed wat ze met hun relatie aan moesten.

* * *

Ze lagen vroeg in bed die avond. Pien had haar koffer al klaar staan voor de volgende dag. Ze hadden geen zin gehad om de avond voor de tv te hangen. Pien had andere plannen en had Sam meegenomen naar de slaapkamer.

Het leek of ze alle jaren die ze alleen was geweest wilde inhalen. Sam klaagde niet, hij had het slechter kunnen treffen. Meestal viel ze vrij snel erna in een diepe slaap maar deze keer niet. Ze was dicht tegen hem aangekropen en hij voelde dat ze klaarwakker was. Ze speelde met haar vingers over zijn huid. Hij was na alle inspanningen in een lome houding terecht gekomen en voelde zijn ogen moe worden. Toch kon hij niet in slaap vallen zolang Pien wakker bleef.

"Heb je nog contact met Fleur?" vroeg ze zacht.

Sam vroeg zich af of ze zich daar druk om maakte. Ze had zelf aangegeven dat ze niet snel jaloers was. Toch voelde hij wel aan dat het raar zou zijn als hij ook met Fleur zo'n relatie zou blijven onderhouden als nu met Pien.

"Niet meer sinds wij..." aarzelde hij. "Je weet wel."

"Nee, vertel," grinnikte ze. "Wat hebben wij gedaan?" Ze streek met haar vingers langs gevoelige plekje's en zijn lichaam reageerde erop.

"Grappenmaker," bromde hij. "Nou, ik heb je verteld dat

ze graag een kind wilde. We hadden toen een afspraak gemaakt dat we het een half jaar zouden proberen. Maar direct erna kregen wij wat en toen heb ik haar verteld dat ik er niet mee door kon gaan."

Ze reageerde niet op zijn opmerking over dat ze wat met elkaar kregen. Ze kon niet ontkennen dat er echt wel wat was tussen hen. Anders zouden ze niet zo tegen elkaar aanliggen in het bed.

Hij kuste haar nek en liet zijn hand langs haar rug naar beneden gaan. Hij voelde dat ze erg warm werd.

"Fijn," fluisterde ze in zijn oor. "Vreemd genoeg zou ik anders wel jaloers zijn geweest." Ze kroop bovenop hem en begon hem langzaam te kussen. Het verbaasde hen allebei dat ze nog niet moe waren.

De volgende ochtend haastten ze zich niet. Een vakantiegevoel had beslag van hen genomen en na een uitgebreid ontbijt en een warme douche had hij de koffers in zijn auto gelegd. Daarna was het tijd om te gaan. Pien was erg enthousiast geworden van de auto. Ze had er zelf geen, meestal huurde ze een auto als ze naar

familie ging of ze nam de trein. Het was niet echt een optie om in Amsterdam een auto te houden. Sam had wel een auto hoewel het verhoudingsgewijs erg duur was. Van de inkomsten uit zijn investeringen kocht hij af en toe een andere auto. Hij had weinig onkosten in het leven en geen spaardoelen, dus waarom zou hij zijn geld niet besteden aan leuke dingen. Dit keer had hij een erg gele Audi A3 gekocht. Zelfs de sleutel was geel.

"Echt cool," zei ze respectvol terwijl ze haar hand over het dashboard liet glijden. Ze wilde graag rijden en Sam had haar daarom de sleutel gegeven. Hij vond het leuk om weer een andere kant van Pien te zien. Haar huis en kantoorruimte straalden een nogal gezapige huiselijkheid uit en nu was ze helemaal onder de indruk van zo'n opvallende auto. Het was niet heel vrouwelijk om zo te reageren. Die verschillende kanten van Pien intrigeerden hem.

"Neem volgende week de auto maar mee als je naar je vader gaat," zei hij grootmoedig. Ze had drie weken vrij waarvan ze de eerste week met Sam op stap ging en de andere twee weken wilde ze doorbrengen bij haar vader

in België, waar ze was geboren. Een groot deel van haar familie woonde daar nog en ze had een sterke band met hen. Haar moeder was al een tijd geleden overleden.

Ze keek hem even aan met een blik vol ongeloof. Mocht ze zomaar deze auto meenemen? Even wilde ze protesteren, al was het maar uit beleefdheid. Toen bedacht ze zich en nam ze het aanbod gretig aan.

"Jeetje, fijn hoor. Bedankt!" Ze kneep even in zijn arm. Ze kreeg een glimlach die lang aanhield. Het deed haar blijkbaar erg veel dat ze met deze Audi mocht rijden. Zelf gaf hij niet zo om materialistische zaken. Hij was al op jonge leeftijd het leger ingegaan en had heel wat over de wereld gezwalkt. Er was weinig gelegenheid geweest om spullen te verzamelen en er was nog minder tijd geweest om er aan te gaan hechten. Hij had er geen moeite mee om alles achter te laten en ergens anders weer opnieuw te beginnen. Daarom was het makkelijker voor hem om bij Pien thuis te komen dan voor haar om naar zijn appartement te gaan.

"Wel grappig dat je buitenshuis zo anders bent dan thuis," lachte hij. "Wie jou niet kent zou je nu heel anders

inschatten."

Ze haalde haar schouders op. Het was niet druk op de weg en daarom liet ze de snelheid stevig oplopen. Hij hoopte maar dat ze zich een beetje inhield op weg naar België.

"Misschien is het een vlucht uit de wereld om thuis zo knus te zijn. Ik weet het niet. Thuis wil ik het liefst het kleine meisje zijn dat beschermd moet worden en buiten wil ik graag stoer zijn en mezelf kunnen redden." Ze zuchtte. "Maar ik ben behoorlijk aan het veranderen, dat zal je wel gemerkt hebben."

Hij knikte. Ze hoefde niet uit te leggen waarom. Ze had tien jaar op zichzelf gewoond en geen man in haar leven toegelaten, tot ze nu toch gevoelens had gekregen voor Sam. Vroeger had ze samengewoond met een wetenschapper die bij defensie werkte als raketspecialist. Tot op een dag hij spoorloos verdwenen was en nooit meer terug gekomen was. Hij had zijn pasjes en telefoon niet meegenomen, niets leek er op te wijzen dat hij van plan was te verdwijnen. Het was niet mogelijk om hem te traceren als hij geld op zou nemen of aan de hand van de

zendsignalen van zijn telefoon, alles lag nog thuis. Ze had er behoorlijk psychische schade aan opgelopen. Niet alleen door zijn plotselinge verdwijning, ook de moeite die ze had gehad om van de spullen af te komen waar zijn naam aan verbonden was zoals een verzekering of een bankrekening. Ze was daarna bij de organisatie gekomen toen Sams vader nog de baas was. Hij had haar in de begintijd geholpen om haar leven weer op de rit te krijgen. Wat Pien niet wist maar Sam intussen wel, was dat Marcus Hoekstra, zoals haar voormalige vriend heette, homofiele neigingen had gehad en daardoor gevoelig was geweest voor chantage. Uiteindelijk had hij er voor gekozen om over te lopen naar Rusland. Sam had hem zelfs ontmoet, hoewel hij toen niet had geweten wie hij was. Daar was hij pas later achter gekomen.¹ Hij twijfelde er sterk of hij alles wel aan Pien moest vertellen. Ze kon toch niets met de wetenschap en het zou haar leven alleen maar weer opnieuw op de kop zetten als Marcus boven water kwam. Marcus had zelf aan Sam laten doorschemeren dat hij niet van plan was

¹ Zie het boek "Valkuil"